

Els cants irreprimibles de Santi Careta

Estrenem un nou videoclip del projecte en solitari del guitarrista

El guitarrista d'**Astrio Santi Careta** engega un projecte propi i signa amb el seu nom l'Àlbum *Els ocells i l'stereo* (Chesapik, 2016). Amb l'agenda plena de concerts per a aquest abril, a Enderrock.cat estrenem un videoclip que entrellaça dues cançons, "Ulls que s'obren" i "Temps esborra", i parlem amb el músic sobre aquesta nova etapa.

Santi Careta. Foto: Arxiu de l'artista

Per què l'has titulat *Els ocells i l'stereo*?

Són els meus cantants predilectes, els més lliures i imaginatius. El títol el tenia abans que res. Quan necessito equilibri vaig al bosc, m'estiro a terra a escoltar el silenci i de cop apareixen els ocells, uns aquí, altres més enllà, és la millor simfonia en estèreo. A part de la referència sonora i a la natura, el títol amaga altres metàfores, cada cançó representa un cant natural, irreprimible provocat per experiències i relacions diverses que et modulen i et fan saber on ets i qui ets.

Com és que has confiat en Joan Pons (El Petit de Cal Eril) per a la producció?

Em vaig enamorar de *La figura del buit* (BankRobber, 2013), vaig treballar amb ell en la música per un documental i de seguida vaig saber que ell era la persona adequada per produir el disc. És un savi apassionat, valent, malalt del so *vintage*, extremadament intuïtiu i amb les idees molt clares. Des del primer moment sap llegir què demana cada cançó, et sorprèn constantment i et porta més enllà dels límits que un es crea i acaba traient el millor o el més sincer d'un mateix. Per mi tenir aquesta experiència al seu costat ha estat molt enriquidor tant en el pla artístic com personal.

Has fet aquest disc signat amb el teu nom perquè sents que 'el temps s'acaba' ("Quant més")?

El temps sempre s'acaba i torna a començar. És un disc tan personal i sincer que no tenia sentit amagar-se darrere un altre nom.

A cançons com "Qui fa girar el món" i "Temps esborra" el temps hi plana molt... El temps i la música són indissolubles? O és que vols aturar el temps?

Sense un espai de temps la vida, nosaltres, l'amor, l'evolució i per tant la música no existiria. Em fascina l'intangible, queestic convençut que té un univers infinitament més gran que el que veiem, i crec que és el que amaga el secret de viure. Pel que fa al temps, no m'espanta, al contrari, que vagi venint que sempre porta sorpreses que no hauries imaginat mai.

"Ulls que s'obren" parles d'un despertar però sembla que hi cantis adormit o adolorit... Volies transmetre el cansament de plors i/o la delicadesa d'uns ulls que s'obren com s'obre una flor?

Sí, tal com dius, la interpretació representa un dolor acumulat i un cansament. Quan les paraules no surten quan ho han de fer el sentiment creix a dins i no et deixa aire per respirar ni per cantar, en aquest cas.

Des de quan toques amb Susanne Paul (violoncel i mandolina) i Anna Godoy (arpa)? Què

diferencia aquest projecte dels anteriors com Astrio?

Fa molt poc. Amb la Susanne vam treballar l'estiu passat i em va enamorar la seva versatilitat i riquesa de recursos. De seguida entén la cançó i quin arranjament és el més adequat, toca el violoncel, la mandolina i canta. I l'Anna ha estat un gran descobriment, el seu amor per la música i la màgia de la seva arpa fa que tot el que toca i canta sigui especial. Tenia clar que necessitava energia femenina per a aquest projecte, per aconseguir una sensibilitat, força i delicadesa molt concretes.

Què t'han dit Santi Serratosa i Arcio Smith, membres d'Astrio, del projecte?

No gran cosa. He tingut la necessitat de viure el procés amb intimitat. Trobo que si comparteixes massa segons quines coses l'energia s'esgota, i en el procés hi havia una fragilitat generadora que volia preservar intacta. De fet, fins fa unes setmanes molta gent propera no tenia ni idea del que he estat fent durant un any i mig.

Com has aplegat tants amics músics col·laborant: Dani Ferrer (Love of Lesbian), David Soler (Jonah Smith), Juan Berbín (Seward) i Quartet Brossa?

Tots ells han aparegut a la meua vida d'una manera molt natural i amb molta força. Des de fa anys sóc molt fan d'en David Soler, hauria de ser un referent mundial. Amb en Dani Ferrer ens vam conèixer durant la gravació de l'últim disc d'en **Marc Parrot**, i ha estat un dels grans descobriments recents, és màgic. En Juan Berbín és molt més que un bateria i molt més que un músic, tocar amb ell és una oportunitat per redescobrir-te a tu mateix. No hi ha cap col·laboració gratuïta, tothom ha aportat el que calia a cada moment, si no, l'alarma d'en Joan Pons hauria sonat.